

РЕШЕНИЕ

№ 1743

гр. София, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 134 СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Б. ДОЙНОВА

при участието на секретаря ПЕТЯ Д. ШОПНИКОЛОВА
като разглежда докладваното от АЛБЕНА Б. ДОЙНОВА Административно наказателно дело № 20211110211331 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 58д и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ИЛ. ИЛ. К., ЕГН *****, против наказателно постановление без дата и номер, издадено от директора на Столичната регионална здравна инспекция (СРЗИ), с което на жалбоподателя на основание чл. 209а, ал. 4 и чл. 209, ал. 1 от Закона за здравето – ДВ, бр. 70, 2004 г., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева за нарушение на Р. I, т. 7 от Заповед № РД-01-675/25.11.2020 г., издадена от министъра на здравеопазването във връзка с чл. 63, ал. 1 и ал. 4 от Закона за здравето (ЗЗ) – ДВ, бр. 70, 2004 г., изм. и доп. ДВ, бр. 42/2010 г.

В жалбата се сочи, че наказателното постановление е издадено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила, поради което се иска отмяната му и присъждането на направени по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява. За него се явява адв. Д., който поддържа жалбата и моли за отмяна на процесното НП. Представя писмени бележки, с които моли за присъждането на адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна – Столичната РЗИ, редовно призована, не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съображенията на страните, приема за установено следното:

Съгласно мотивите на обжалваното наказателно постановление, на 25.01.2021 г. актосъставителят А.П.П. – инспектор в отдел „Здравен контрол“, констатира, че лицето, което работи като готвач в ресторант в гр. София, бул. „Б.“ № X, е без поставена защитна маска за лице, покриваща носа и устата.

В резултат на проверката бил съставен АУАН № 001270 от 26.01.2021 г. за извършване на нарушение на т. 7 от Заповед РД-01-675/25.11.2020 г. на Министерството на здравеопазването, който бил предявен на нарушителя на същата дата и подписан без възражения. В срока по чл. 44 от ЗАНН не били депозираны възражения по така съставения АУАН.

Въз основа на така съставеният АУАН било издадено и атакуваното наказателно постановление.

Изложената фактическа обстановка се установи от представените по делото писмени доказателства, както и от показанията на разпитания актосъставител П. и на свид. В.П.. Показанията на свид. П. съдът не кредитира относно обстоятелствата, свързани със съставяне на АУАН, като еднопосочни с останалия събран доказателствен материал, тъй като пред съда свидетелят заяви, че проверката е била извършена на 26.01.2021 г., съответно и нарушението е било установено тогава, което противоречи на описаното в процесните АУАН и НП, където е посочено, че проверката и нарушението са от 25.01.2021 г., а 26.01.2021 г. е датата на съставянето на акта. Съдът не кредитира показанията му и по отношение на позицията, която е заемал нарушителя, доколкото от разпита на другия свидетел и от приобщените по делото писмени доказателства, представени от жалбоподателя, е видно, че същият е управител, а не готвач. Доколкото, обаче, това обстоятелство не е част от главния факт на доказване, същото не подлежи на допълнително обсъждане.

Съдът кредитира изцяло показанията на свид. В.П., тъй като същите са последователни, логични и непротиворечиви.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения за това процесуален срок, от легитимното за това действие лице и при наличието на правен интерес, поради което се явява допустима, а разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща.

Настоящият състав намери, че са налице основания за отмяна на обжалваното наказателно постановление като неправилно и незаконосъобразно и отпадане на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

Издадената от министъра на здравеопазването на Република България Заповед № РД-01-675/25.11.2020 г., въз основа на която е санкциониран жалбоподателят, има характер на нормативен административен акт, независимо от посоченото в чл. 63, ал. 14 от Закона за здравето, тъй като е налице колизия между нормата в Закона за здравето и норма в Административнопроцесуалния кодекс (АПК), който е акт с по-висок нормативен ранг. Доколкото въпросната заповед има многократно действие за неопределен и неограничен брой адресати и доколкото разпоредбите □ имат нормативен характер, този състав и константната съдебна практика приемат, че заповедта представлява нормативен административен акт по смисъла на чл. 75 от АПК, а не общ административен акт по смисъла на чл. 65 от АПК. Следователно Заповед № РД-01-675/25.11.2020 г. на министъра на здравеопазването е следвало да бъде обнародвана в Държавен вестник съгласно чл. 78, ал. 2 от АПК и чл. 5, ал. 5 от Конституцията на Република България. Тъй като не е била обнародвана, нормите □ не могат да послужат за попълване на разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, която е бланкетна норма. Поради изложеното не е завършен фактическият състав по приемането на този нормативен акт (заповедта), за да може той да се превърне в задължителен за всички субекти на страната, като липсата на обнародването му поражда като правна последица неприлагането на въпросния акт и е самостоятелно основание за отмяна на процесното наказателно постановление.

Независимо дали ще се направи извод, че обсъжданата заповед е общ или нормативен административен акт, настоящият съдебен състав намира, че са налице и други предпоставки за отмяна на наказателното постановление поради съществени нарушения на процесуалните правила.

На първо място, в изпълнение на своите правомощия, съдът констатира, че съгласно нормата на чл. 209а, ал. 3 от ЗЗ, нарушенията по чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ се установяват с актове, съставени от държавни здравни инспектори или от длъжностни лица, определени от директора на регионалната здравна инспекция, длъжностни лица, определени от директорите на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи, или длъжностни лица, определени от кметовете на общини. Тоест, видно от цитираната разпоредба, оправомощаването следва да е изрично. Административнонаказващият орган не доказва, че актът е съставен от такова изрично оправомощено лице, тъй като приложената по делото Заповед № 370/27.08.2018 г. свидетелства единствено за заеманата към онзи момент длъжност от актосъставителя, а приобщената длъжностна характеристика също не съдържа изрично оправомощаване за съставяне на актове на основание чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ. Недоказването на компетентността трайната съдебна практика приравнява на некомпетентност на актосъставителя. Същото опорочава производството изначално, което налага отмяна на атакуваното наказателно постановление.

Наказателното постановление, видно от посоченото в самото него, е издадено от лице, което принципно притежава такова правомощие съгласно чл. 209а, ал. 4 от ЗЗ - директор на СРЗИ, но това не може да санира допуснатото при издаването на АУАН съществено процесуално нарушение. Също така, следва да бъде отбелязано, че не бяха представени доказателства и за компетентността на д-р Д.И. П., тъй като съдът не е длъжен служебно да знае към всеки един момент кой заема длъжността директор на СРЗИ, което също, само по себе си, е формално основание за отмяна на процесното НП.

Отделно от горепосоченото, съдът намира, че при издаване НП е допуснато съществено процесуално нарушение на императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗАНН, тъй като то не съдържа нито дата, нито номер, а върху него единствено е отбелязан деловоден номер. Датата 31.05.2021 г., на която наказателното постановление е било деловодно изведено в деловодството на СРЗИ, не може да се приеме за датата на издаването му, доколкото за такава следва да се счита дата, на която е положен подпис от страна на наказващия орган. Посоченото процесуално нарушение е формално, съществено и самостоятелно основание за отмяна на процесното постановление – в този смисъл е и Решение № 4389 от 02.07.2021 г. по адм. д. № 4944/2021 г. на АССГ.

На следващо място, съдът констатира, че съгласно мотивната част на АУАН, е била нарушена разпоредбата на т. 7 от Заповед РД-01-675/25.11.2020 г. на Министерството на здравеопазването, а съгласно атакуваното НП - Р. I, т. 7 от Заповед № РД-01-675/25.11.2020 г., издадена от министъра на здравеопазването във връзка с чл. 63, ал. 1 и ал. 4 от Закона за здравето – ДВ, бр. 70, 2004 г., изм. и доп. ДВ, бр. 42/2010 г.

Първо – такава заповед на Министерство на здравеопазването, каквато е посочена в АУАН, в правния мир не съществува, същата се издава от министъра на здравеопазването. Второ – посоченото несъответствие нарушава правото на защита на жалбоподателя, доколкото същият не е в състояние да разбере коя норма е нарушил, за да бъде санкциониран. Трето – в НП е посочено, че заповедта е издадена във връзка чл. 63, ал. 1 и ал. 4 от Закона за здравето - ДВ, бр. 70, 2004 г., изм. и доп. ДВ, бр. 42/2010 г., каквато редакция (ДВ, бр. 42/2010 г.) също не съществува в правния мир.

На последно място, жалбоподателят е санкциониран на основание чл. 209а, ал. 4 и чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ – ДВ, бр. 70/2004 г., въпреки че чл. 209а е нов – обнародван с ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г. Първата редакция на самия Закон за здравето е обнародвана с ДВ, бр. 70 от 10.08.2004 г., в сила от 1.01.2005 г., но така посочена в НП санкционна разпоредба оставя у четящия го впечатлението, че чл. 209а е обнародвания с ДВ, бр. 70/2004 г., а не ЗЗ, което също е основание за отмяна на НП поради съществено нарушение на процесуалните права, накърняващо правото на жалбоподателя да разбере и на какво основание бива глобяван.

Поради горните мотиви обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно.

Независимо от изхода на производството и доколкото жалбоподателят не претендира разноси до приключване на делото в първата инстанция, като крайния момент, в който могат да бъдат поискани такива е устните състезания, а едва с писмените защиты, по

аргумент от чл. 80, ал. 1 от ГПК, към който препраща разпоредбата на чл. 144 от АПК, към която пък препраща разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, съдът следва да остави без уважение искането, като неподадено в предвидения за това срок.

Така мотивиран и на основание и чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление без дата и номер, издадено от директора на Столичната РЗИ, с което на ИЛ. ИЛ. К., ЕГН *****, на основание чл. 209а, ал. 4 и чл. 209, ал. 1 от Закона за здравето – ДВ, бр. 70, 2004 г., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева за нарушение на Р. I, т. 7 от Заповед № РД-01-675/25.11.2020 г., издадена от министъра на здравеопазването във връзка с чл. 63, ал. 1 и ал. 4 от Закона за здравето – ДВ, бр. 70, 2004 г., изм. и доп. ДВ, бр. 42/2010 г.

ОСТАВЯ без уважение искането на жалбоподателя за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София град на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____